

I. Fejezet

A kezdet

Az egész két éve, 1998-ban egy telefonhívással kezdődött.

– Csá, tesó, lenne egy ötletem, érdekel? – lelkesedett Gábor haverom a vonal végén.

Egy divatklip forgatáson ismerkedtünk össze. Akkor már évek óta modellkedtem. Igyekeztem kihasználni, hogy magas, jóképű sráccá cseperedtem. Szerencsémre jó géneket örököltem a szüleimtől, ha már egyebet úgysem kaptam tőlük. Az ősök még csecsemőkoromban lemondtak rólam, és nevelőintézetbe adtak. Sose találkoztam velük, így nem tudtam megkérdezni tőlük, hogy miért tették. Miért nem voltam elég jó nekik, hogy megtartsanak. Szóval, huszonévesen a külsőmből éltem. Divatbemutatókra jártam, kisebb reklámokban szerepeltem, fotózásokon pózoltam. Nem voltak nagy munkák, de ahhoz képest jól fizettek. Egy-egy jobb hónapban könnyedén összejött 70-80 ezer forint. Tisztán, zsebbe. Egy gond volt csupán, hogy ezzel az életvitellel nem lehetett fixen előre tervezni. A felkérések ugyanis meglehetősen rendszertelenül követték egymást. Előfordult, hogy hetekig nem történt semmi. Csak ültem és a telefonomat szuggeráltam, hogy csörrenjen meg végre. Rosszul viseltem a bizonytalanságot. Aztán persze volt olyan is, hogy minden összejött, és több különböző bemutatóra, vagy fotózásra választottak ki egyszerre. Ekkor meg azt kellett kilogisztikáznom, hogy miként lehessen mindenhol egy időben. Erre a legjobb megoldás a klónozás lett volna, de ennek hiányában maradt az idegeskedés, és az egyik helyszínről a másikra való rohangálás.

– Mert munkát nem adunk vissza! – Ezt egy modelltársamtól hallottam.

Mivel támogató család és rokonok híján csak magamra számíthattam, én is ragaszkodtam ehhez az alapelvhez. Két haverommal béreltem lakást egy nem túl menő városrészben. Ők recepciósként dolgoztak egy leharcolt külvárosi, úgynevezett kúrós panzióban. Olyan szállodafélében, ahova a tisztas családapák vitték a szeretőjüket vagy az olcsó kurváikat egy röpke gyömöszre. Nekem azonban nem volt „civil” foglalkozásom. Én két modellmunka között válogatásokra jártam és edzettem, hogy formában tartsam a testem. Ha megszólalt a mobilom, reménykedve vettem fel, hátha valamelyik modellügynökségtől keresnek. Azonban rendszerint a haverok hívtak. Utáltam ezeket az idegőrlő napokat. Bár sokan mondták, hogy engem a Jóisten is erre a pályára teremtett, de valamiért nem sikerült bekerülnöm abba a belső körbe, amelynek a tagjai akkor is kaptak munkát, ha elvesztették az egyik fülüket vagy lesántultak. A csapból is ők folytak. Minden jól fizető, zsíros melóra őket kérték fel. Nagy néha engem is kiválogattak egy-egy exkluzív divat show-ra – például több Náray Tamás-féle bemutatón is szerepeltem –, ennek ellenére nem sikerült a sztárok között megragadnom. De nem adtam fel. Kész voltam bármit megtenni azért, hogy befussak. Persze vállalhattam volna valamilyen rendes munkát is, mint a haverjaim, de erről egyelőre hallani sem akartam. Nem szándékoztam beállni a taposómalomba. Különbnek tartottam magam annál, hogy reggel nyolctól, délután négyig húzzam az igát nulla pénzért. Azzal kábitottam a fejem, hogy előbb-utóbb úgy is felfedeznek, és leszerződhet egy nemzetközileg is elismert modellügynökség. Másrészt imádtam a fellépések semmihez sem hasonlítható légkörét. A különleges

ruhákat, a fényeket és a gyönyörű csajokat! A nevelőintézetben csupán két melegítőm volt. Vágytam a csillogásra. Főleg a két-három napos divatbemutatókat kedveltem. Ilyenkor több időm adódott összejönni a kolléganőikkel. Minél nevesebb divattervező kollekcióját mutattuk be, annál nagyobb volt a show körüli felhajtás. Egy komoly bemutatóval szinte elment az egész nap. Sőt, a próbákkal együtt akár három-négy is. Egyszer a David Divatház éves nagyszabású gálájára készültünk. Az ország legfoglalkoztatottabb koreográfusa, Medveházy Márk rendezte a bemutatót. Csak fiúk szerepeltünk benne. Komoly casting alapján választottak ki bennünket. A színpadi mozgást napokig gyakoroltuk. Márk kezdetben nagyon kedvesen viselkedett velünk.

– Srácok, ne feszüljete be! Csak szépen, lazán. Ez nem munka, a meló az lenne, ha bányában kellene robotolnotok.

A második napon már karcosabban fogalmazott a próbán.

– Fiúkák, szedjétek össze magatokat! Én se vagyok a munkahőse, ha nincs feladat, elvagyok a kuttyuskáimmal egész nap, de ha leszerződöm egy produkcióra, akkor azt überfaszán akarom megcsinálni! Nem tűröm a lazálást! Ha kell, kora reggeltől késő estig addig próbálunk, amíg azt nem mondom, hogy most jó! Értve vagyok?

A harmadik napon aztán felrobbant. Éppen két csoportra osztva gyakoroltunk. Az enyém az előtérben várta, hogy sorra kerüljön, amikor a becsukott ajtón keresztül egyszer csak meghallottuk Márk üvöltését.

– Mert állandóan megy a buzizás! Mert ebben az országban csak az a normális, akinek nőre áll a fasza! – ordította teli torokból. Zengett az egész ház.

A hangerőből ítélve valamit nagyon elszúrhattak a srácok, de nem láttunk be a terembe, így titokban

maradt, hogy mi válthatta ki a haragját. Megszeppenve cseréltünk helyett a bentiekkel. A kiabálásnak köszönhetően a szokásosnál is jobban odatettük magunkat. Persze így is hibáztunk.

– Rendezői jobb! Mondom, jobb! Kisfiam, melyik a jobb kezem? Ne a sajátodat nézd, hanem az enyémet! Oh my God! – akadt ki néha.

A bemutatót Budapest ikonikus éttermében, a Gundelben tartották. Ott, ahol előttünk megannyi nemzetközi és hazai híresség, politikus, üzletember tette már a tiszteletét. Nagy volt a média érdeklődése. Az összes hazai divatlap és több tévécsatorna is képviseltette magát a show-n. Öltönyöket mutattunk be különböző szörme kiegészítőkkel. Egyik szettemhez egy fehér róka kucsmát, a másikhoz egy vörös szörmegallért kaptam. A legvadabbul akkor néztem ki, amikor a sötét öltönyömet ing nélkül, meztelen felsőtesttel mutattam be. A kreációhoz hófehér bundakesztyűt és szörmés hótaposó csizmát viseltem. A színpadon, lazán, a begyakoroltak szerint mozogtunk, de ahogy eltűntünk a függöny mögött, örült kapkodás kezdődött. Gyorsnak kellett lennünk, mivel mindenkinek legalább négy öltözékben kellett végigvonulnia a kifutón. Két modellre egy öltöztető jutott. A hölgyek értettek a munkájukhoz. Átlátták a káoszt, és nem volt csúszás. Ahogy váltott a zene, már a következő fiú lépett a színpadra. Óraműpontossággal váltottuk egymást. Nyoma se volt a próbákon előforduló pontatlanságoknak. Mindenki a begyakoroltak szerint tette a dolgát. A függöny mögött még izgultam, de ahogy kiléptem a reflektorfénybe már flegma arckifejezéssel lépkedtem a világot jelentő deszkákon. Keményen, férfiasan néztünk bele a kifutó vége előtt egymást lökdöső fotósok és operatőrök kameráiba. A fináléra az összes modell visszatért a színpadra, és két oldalt egymással

szemben felsorakoztunk. Az Ati & Guy tervezőpárost a közönséggel együtt mi is tapssal fogadtuk. A két sztár egymás kezét fogva, meghatottan sétált a kifutó elejére. Meghajoltak, majd elérzékenyülve, puszikat dobálva köszönték meg a közönség lelkesedését. A divatbemutató nagy sikert aratott, még Márk is elégedetten dicsérte meg a munkánkat. Miután távozott az öltözőből felszabadultan kiabáltuk a szállóigévé vált mondását.

– Mert ebben az országban csak az a normális, akinek nőre áll a fasza! – röhögtünk hangosan.

Márk nem hallhatta, éppen interjút adott valamelyik tévétársaságnak. A szakma által is jó kritikát kapó topkategóriás bemutató után biztos voltam benne, hogy most aztán tényleg befutok. De a várt áttörés elmaradt. Pedig tele voltak a divatlapok a show-n készült fotóimmal. Lelombozott, hogy ezután sem hívtak több helyre, mint előtte. Hiába jártam lelkesen a castingokra, naponta akár többre is, csak néha választottak ki. Ebben a szakmában ahhoz, hogy a köztudatban legyél, állandóan mutatni kell magad. Minél több válogatáson veszel részt, annál nagyobb az esélyed, hogy valamelyiken egyszer csak rád mutatnak. A divat világában hatványozottan igaz, hogy az egyik munka hozza a másikat. Ahogy egyre több reklámban, magazinban és divat show-n szerepelsz, úgy lesz egyre változatosabb a portfóliód. És ha már ismerik a neved, személyes megjelenés nélkül, a korábbi munkáid alapján is kiválaszthatnak. Ez a legkényelmesebb és a leggyorsabb megoldás, mert ilyenkor nem kell a válogatással bajlódnod, hanem rögtön mehetsz a ruhapróbára a szerződéssel a zsebedben. A melók döntő többségét én személyes casting alapján nyertem el. Már emiatt se lehetett normális nyolcórás melóm. A válogatások általában munkaidőben történtek, és kevés munkahely tolerálta volna, ha napközben állandóan

elkéredzkedek két-három órára. Azonban hiába jártam rendszeresen a meghallgatásokra, a népes konkurencia miatt sok sikertelen próbálkozásra jutott csupán egy sikeres. A legnehezebb pillanatokat akkor éltem át, amikor túljutottam a második vagy a harmadik körön is, és kezdtem elhinni, hogy enyém lehet a szerep. Beleképzeltem magam az adott figura bőrébe, kigondoltam, hogy mit hogyan csinálnék a forgatáson. Nem beszélve arról, hogy ilyenkor már a gázsi összegét is ismertem, amit fejben rendszerint el is költöttem előre. Tehát a győzelem olyan kézzelfogható közelségbe került, hogy a visszautasításra már nem is gondoltam, aztán az álmodozás után rendszerint jött a nagy бүдös semmi.

– Sajnáljuk, de végül nem rád esett a rendező választása – közölték ilyenkor szűkszavúan, indoklás nélkül.

Gyűlöltem ezt a mondatot! Az egészben az volt a legszörnyűbb, hogy itt csak a kiválasztott kapott érmet. A többieknek nem járt fájdalomdíj. Egy adott reklámszerepre csupán egy megfelelő embert kerestek, mindenki más mehetett a levesbe. A sorozatos elutasítások után néha elment a kedvem az egésztől, és kezdtem kételkedni magamban.

– Lehet, hogy mégsem vagyok erre a pályára való?

Egy évek óta modellkedő haverom szerint azonban az, aki pár elutasítás után meghátrál, az jobb, ha abbahagyja.

– Nyugi haver, türelem és kitartás! A reklámhoz nem jóképűség alapján választanak szereplőket, hanem karakterek szerint. Ha nem illesz bele a rendező elképzelésébe, akkor lehetsz te a világ legjobb pasija, akkor se fognak kiválasztani. Ha viszont nem jársz castingokra, akkor esélyt se adsz magadnak, hogy rád találjanak. Nem leszel ott, amikor pont egy olyan fickót

keresnek, mint amilyen te vagy. Ezen gondolkodj el, mielőtt feladod!

Ráadásul, ha kiszáll az ember a mókuskerékből, akkor nemcsak az álmainak mondhat búcsút, hanem elveszítheti az ügynökség bizalmát is. Nekik ugyanis az a fontos, hogy a meghirdetett válogatásra minél több, a szerepre potenciálisan szóba jöhető embert küldjenek, ezzel is növelve az esélyüket arra, hogy a hozzájuk tartozó modellek közül válasszák ki a megfelelő karaktert a szerepre. Hiszen a sikeres kiválasztások hozzák a pénzt és a presztízst. Ha viszont valaki állandóan lemondja a válogatásokat, akkor egy idő után nem fogják hívni, és megbízhatóbb ember után néznek.

Megtehették, mert jelentkezőből akadt bőven. A '90-es években Magyarországon minden második jó pasi modellnek képzelte magát. Egyszer egy olasz csaj meg is kérdezte tőlem a belvárosi éjszakában:

– Te, figyelj már! Budapesten mindenki modell? Ezen a héten Te vagy a harmadik hapsi, aki ezt akarja beadni nekem.

– Azok csak hülyítettek, nekem elhiheted! – mosolyogtam rá csábosan. – Profi modellből kevés van, viszont ma nagyon szerencsés vagy, mert tényleg kifogtál egy igazit!

– Persze, higgyem is el! – rázta a fejét kacagva. – Bár, igaz, ami igaz, te nézel ki közülük a legjobban!

Tehát modellkedésből próbáltam megélni, máshoz nem értettem. 16 éves koromig nevelőintézetben éltem, aztán nevelőszülők vettek magukhoz, de ők az utcára raktak, ahogy nagykorú lettem. Zsuzsa anya és Jani apa addig is csak kihasznált engem és a többi nevelt gyereket is. Az utánunk kapott állami támogatás nagy részét magukra költötték. Leginkább elitták. A gimiben én voltam a legcsóróbb. Nekem még karácsonyra se hozott a Jézuska

szart sem. Amit akartam, azt saját magamnak kellett megszerezniem. Hogy legyen pénzem, kénytelen voltam ruhákat lopni butikokból. Bevittem az öltözőfülkébe hármat, kihoztam kettőt. A hiányzó darab a kabátom alatt lapult. A ruhaboltokban akkor még nem szereltek fel csipogókat a drágább holmikra sem, így aztán könnyen ment a szabadrablás. A lopott cuccokat pedig eladtam fél áron. Mindenki jól járt, kivéve az üzlet. A sulis befejezése után aztán találkoztam egy sráccal, aki megmutatta, hogyan lehet ezt igazán profin csinálni. Az egyik szombaton Ákos haverom Ford Fiestájával kiautóztunk Ausztriába.

– Viktorkám, van kedved lazulni egyet Bécsben? Lecsekkoljuk milyen a szombat esti láz a sógoroknál! – szólt Ákos, én pedig rögtön igent mondtam.

A nővére kint dolgozott pincérként, és most felszabadult a bérelt lakása. Reggel korán indultunk Pestről. Négyen mentünk. Bélát Ákoson keresztül már ismertem, a másik srácot, Zoárdot, viszont akkor láttam először. Állítólag a jogra járt. Hétköznapi kinézetű, szemüveges, béna sérőjű, nyegle fiú volt. Még oda se értünk, de már elkezdett izgulni.

– Tapossál bele Áki, már Bécsben kellene lennünk! – idegeskedett.

Nem értettem, hogy mire ez a nagy sietség, hiszen még tíz óra sem volt.

– Ne parázzál ember, előttünk az egész nap, messze még az este! – hűtöttem le.

– Ne okoskodjál kisgyerek, nekem dolgoznom kell, és mindjárt két óra – válaszolta kioktatóan.

– Miről beszélsz? Mit kell dolgoznod szombaton Bécsben, és mi lesz kettőkor? – értetlenkedtem.

– Kisgyerek, most jársz először külföldön? – fölényeskedett. – Kettőkor zárnak az üzletek. Nekem

viszont van egy csomó megrendelésem, amit teljesítenem kell. Én nem csak szórakozni jöttem, mint ti.

Bár arra nem kaptam választ, hogy mit kell dolgoznia, de mivel csúnyán le lettem oltva, ezért inkább csendben maradtam. Bécs belvárosában, a Mariahilfer Strasse közelében parkoltunk le. Zoárd azonnal kipattant a kocsiból, és sietősen elindult a járókelőktől zsúfolt járdán.

– Fél háromkor itt találkozunk – szólt hátra. – Viktor, te meg gyere velem, hátha a segítségemre lehetsz!

Futnom kellett, hogy utolérjem. Szemkápráztató kirakatok előtt haladtunk el. Egy lemezboltnál megálltam, és sóvárgóan néztem a kínálatot.

– Erre most nem érünk rá! Ha végeztünk a melóval, visszafelé benézhetünk – hadarta és húzott magával.

Befordultunk egy kis mellékutcába, és megálltunk egy könyvesbolt előtt.

– Megjöttünk! – mondta, majd hozzám fordult. – Ide most bemegyünk. Kedvesen köszönjél, aztán pár méterrel maradj le tőlem. Csinálj úgy, mintha nem ismernénk egymást. Nézelődjél, és lapozgasd a könyveket. Menni fog? – nézett a szemembe.

– Persze. Lapozgatásban jó vagyok – válaszoltam, mintha érteném, mi fog történni.

Hatalmas könyvesboltba nyitottunk be. A polcok roskadoztak a regények és az albumok súlyától. Ahogy beléptünk Zoárd illedelmesen köszönt a pultnál álló eladóhölgyeknek. Ők is mosolyogva üdvözöltek minket. Köszönésen és pár szón kívül, egy kukkot sem beszéltem németül, így elképzelni se tudtam, hogy miben tudnék segíteni neki, de tartottam magam a megbeszéltekhez. Lemaradtam tőle, ahogy kérte, és az egyik könyvekkel teli állványhoz sétáltam. Fél szemmel Zoárdot figyeltem, de nem vettem észre semmi különöset a viselkedésén. Csak

azt láttam, hogy célirányosan az üzlet kisebbik helyiségébe megy, ahol főleg művészettörténeti, fotó- és képzőművészeti albumok sorakoztak. A boltban nem voltak sokan, mindössze pár könyvmoly nézelődött ebédidőben. A rám osztott feladat elvégzését megkönnyítette, hogy az albumok tele voltak képekkel, így nem kellett megjártszanom az érdeklődő arckifejezést lapozgatás közben. Úgy tettem, mintha egy konkrét művet keresnék, és egymás után emeltem le a kiadványokat a polcokról. Ezt tette Zoárd is. Csakhogy ő céltudatosan vette kézbe a vastag kiadványokat. Picit beléjük lapozott, majd továbbment. Látszott rajta, hogy tudatosan keresgéli a megfelelőt. Fél órát lehattünk még csak a könyvesboltban, amikor azt vettem észre, hogy Zozi nagy lendülettel elindul a kasszához. Követtem. A kosarából egy kisebb méretű művészeti kiadványt tett a pultra. A fizetés után kedélyesen cseverészett még egy kicsit a hölgyekkel, aztán udvariasan elköszönt. Én is megvillantottam kevéske német tudásomat és a nagy magyar mosolyomat. A lányoknak bejöhettek, mert kedves osztrák integetéssel búcsúztak tőlem. A társamat az utcán értem utol.

– Mire volt jó ez az egész? – kérdeztem értetlenül. – Miért kellett ahhoz, hogy vegyél egy könyvet?

– Ezért, kisgyerek!

Azzal elővett két vastag képzőművészeti albumot a kabátja alól.

– Baszki, ezt meg hogy csináltad? – képedtem el. – Minek kellenek neked ezek a nehéz könyvek?

– Van egy antikváriumos haverom Pesten, neki kellenek.

– De ezek németül vannak!

– És? Attól, mert te egy kukkot sem tudsz, más még beszélhet németül. Ráadásul az albumok esetében a kép sokkal fontosabb, mint a szöveg.

– És mennyit kapsz értük?

– Ez legyen az én titkom, de jól fizető meló, nekem elhiheted. Ezek a kiadványok pizsok drágák otthon, és alig van belőlük, ezért nagy rájuk a kereslet.

Az órájára nézett.

– Siessünk, még két helyre be kell mennünk, aztán készen vagyunk.

– Áruлд már el, én miért kellek ehhez?

– Mert megosztod az eladók figyelmét. Könyvesboltokban általában nők dolgoznak. Mivel te jóképű csávó vagy a csajok téged fognak hesszelni, és amíg ők téged stírolnek, addig én feltűnés nélkül dolgozhatok. Az előbb is azt figyeltem, hogy annyira elcsavartad a fejüket, hogy még azt sem vették volna észre, ha fizetés nélkül távozom egy könyvekkel telipakolt bevásárlókocsival.

– Hány albumot kell még lopnod?

– Mi nem lopunk, hanem beszerzünk! – figyelmeztetett felemelt mutatóujjal. – Négyet-ötöt, és te fogod cipelni őket. Elővett a zsebéből egy nejlonzacskót és a kezembe nyomta.

– A könyvekkel még kevésbé leszel gyanús. Ráadásul a csajok imádják a művelt szépfiúkat.

– Hihetetlen, hogy mennyire kitaláltad az egészet! Honnan szedted ezeket a trükköket? – néztem rá őszinte csodálattal.

– Rutin és az évek.

– Ja persze. Mennyi vagy? Huszonkettő?

Válasz helyett megálltunk egy újabb könyvesbolt előtt.

– Na, itt vagyunk a következőnél. A feladat ugyanaz, mint az előbb. Harcra fel! – adta ki az utasítást, és belépett előttem az üzletbe.

Ebben és a következőben is ugyanolyan hatékonyak voltunk, mint az első könyvesboltban. A három üzletből összesen hat drága albumot „szereztünk” be.

– Feladat teljesítve, haversrác! Jöhet a szórakozás! – nézett elégedetten az órájára Zoárd.

A küldetés végére egészen megkedveltem, pedig reggel még egy kis arrogáns pöcsnek tartottam.

– Milyen szórakozásra gondolsz? Innentől kezdve humoros könyveket lopunk? Akarom mondani, beszerzünk? – vigyorogtam.

– Nem, elég a kultúrából, divatra váltunk – jelentette ki határozottan. – A barátnőmnek megígértem, hogy hozok neki Osztrákiából ezt-azt.

– Egyre jobb! – lelkesedtem. – A divatban otthon vagyok.

Betértünk egy pesti mércével hatalmasnak számító bevásárlóközpontba. A figyelemelterelő szerepét továbbra is én alakítottam. A standok között egymástól külön mozogtunk, de végig Zozin tartottam a szemem. El akartam lesni a trükkjeit. Izgatott, hogy miként dolgozik a mester. Ő azonban percekig csak céltalanul flangált a ruhaállványok között. Úgy, mint aki csupán elképzelés nélkül unalmában nézelődik. Figyeltem, de nem vettem észre semmi gyanúsat a viselkedésén. Én sem mertem akciózni, pedig marhajó farmerok kellették magukat. Könnyű prédák lettek volna, de ellenálltam a kísértésnek, és nem vettem be az otthon jól bevált próbafülkés módszert. A begyűjtött könyveket továbbra is én cipeltem, és a zacskók zavartak volna ügyeskedés közben, ezért inkább visszafogtam magam. Az vigasztalt, hogy Zoárd is üres kézzel távozott a plázából.